

Bor és halál

Három részlet

I.

Átsietek az udvaron, milyen gyorsan csak tudok – de azért úgy, hogy nevétségnek se hassak –, és közben biztos vagyok benne, hogy figyelnek az ablakból. Nézzük akkor a következő házat a falu központja felé. De ott meg Mayer áll a névtáblán. Gyerünk, Mira, gondolkozz csak, lehet, hogy Berthold máshol lakik. Kanyarodik az út, megyek még tíz métert. Innen már látom a pincsort balra fönt, a dombok között: pince pince mellett, emez hófehér, amaz ütött-kopott barna, a legtöbb kis előházacskával van megfejelve, abban sajtolják a bort, még hátrébb pedig egy családi ház áll, nem, nem is ház, a hatalmas kapuról ítélve inkább gazdasági épületről lehet szó, mintha egyenesen a dombba építették volna, innen nézve szinte teljesen eltakarják a pincék meg a fák. Az utat is fák és bokrok szegélyezik. A nagy nézelődésben majdnem elsiklottam az utca utolsó háza mellett, de az is igaz, hogy az előtte parkoló traktor meg néhány nagy fa szinte rendszeresen eltakarta: egy hagyományos parasztház és egy jól megtervezett mai épület keveréke, régi és új tökéletes társítása, az egyik oldalon sok üveg és sok fény, a másikon a szépen integrált régi épület, és az egész derűs sárga és üde zöld színben fürdik. A jókora kapu fölött pedig ott a tábla: Berthold Pincészet.

Itt van csengő is, csöngetek, és már meg sem lepődöm, amikor egy elegáns öltönyt viselő fiatalember nyit ajtót. Azért nem egészen így képzeltem el az új sztárborászokat, és bevallom: a szőlősgazdák, akikhez azelőtt jártam borért, nekem jobban tetszettek.

A fiatalember mosolyogva fogad. – A szüleim a szőlőben vannak.

– Maga pedig... az üzleti ügyeket viszi?

– Vagy úgy – feleli, és az öltönyére néz –, dehogyis, én biológia szakon végeztem. És ma dől el, hogy megkapom-e a kutatói ösztöndíjat. A prof

pedig, akin a döntés múlik, sokat ad az ápoltság megjelenésére. Máskor én sem ilyen hacukákban járok.

Elmagyarázza nekem az utat.

A dolog pofonegyszerűen hangzik: irány vissza a brnói országútra, a második elágazásnál lefordulok jobbra, aztán megyek egyenesen, amíg az aszfaltút földútban folytatódik, megyek tovább, aztán az első kereszteződésnél jobbra fordulok. Még hogy kereszteződés! Jó vicc. Két szekérút találkozása, egyik is, másik is épphogy elég széles az én kis Fiatomnak. Hét-ágra süt a nap, a kopasz szőlővesszők szinte nyújtóznak az ég felé, együtt reménykednek, hogy jönnek még melegebb napok. Megálllok, kiszállok, a dombtetőn jeges szél csap meg. A kilátás azonban feledtetni velem a szelet. Elmosódva látom Bécs sziluettjét: frissen kinőtt toronyházait, az ENSZ-várost, az egymásba olvadó lakóépületeket és a csillogó templomtornyokat. Elém terül egy nagyváros, egy pasztellszínekkel megfestett metropolis, de amely ettől a dombtól és a szőlősoraitól, no meg a tájat tarkító szélkerekektől mégiscsak valóságosnak hat. A szélkerekeken túl pedig, mintha csak véletlenül pottyantották volna éppen oda, Wolkersdorf, a kisváros. Vakít a nap, hunyorítok, hogy meggyőződjek róla, nem délibáb-e, amit látok, igyekszem a dombra koncentrálni meg Bertholdékra, akiknek itt kell lenniük valahol. Ők vajon érzékelik-e még egyáltalán ezt a lélegzetelállító panorámát? Nem emlékszem rá, hogy hirdetésen valaha is láttam volna a lenyűgöző kilátást, ami ezekről a dombokról nyílik a városra. De ahogy elnézem, a marketinget amúgy sem viszik túlzásba ezen a vidéken. És ez nekem tulajdonképpen egész rokonszenves.

Kutyaugatást hallok, aztán halk emberi hangokat. Visszaülök a kocsiba, elindulok a kutyaugatás irányába, mély barázdák között evickélek, és akkor egyszer csak ott vannak, jóval közelebb, mint ahogy gondoltam. Egy juhászkutya fut felém. Szeretem az állatokat, de ekkora jószágokkal szemben nem árt az óvatosság. Csóválja a farkát, ezek szerint békések a szándékai, aztán gazdája ráparancsol: – Venyige, lábhoz! – Venyige nem reagál, továbbra is csak ugrál és táncol körülöttem. Most a másik gazdi adja ki a parancsot, immár élesebb hangon: – Venyige, lábhoz! Venyige, lábhoz – nem is rossz vezényszó egy borosgazdának. A kutya most már legalább hátranéz. De még mielőtt eldönthetné, hogy szót fogadjon-e, gazdája már oda is értek. Fejükön sísapka, arcukat pirosra csípte a szél, vastag tolldzsekibe bújtak, a feleség derekán furcsa, nagyméretű akku lóg, olyan, amilyet az operátorok használnak, a férje pedig – nos, ilyen kék szemeket még soha nem láttam.

II.

Vesna még meg sem jött, és én már ébren vagyok. Ez ritkán fordul elő, és a zaj miatt van, ami a padláson át lehallatszik – még hogy minden jó adomány fölülről való! Nekem senki ne jöjjön többet ilyen óhéber dumával. A japánokkal biztosan többet ittam a borkóstolón, ma viszont határozottan fáj a fejem. Délelőtt prosecco az Intersparból, este török vörösbor – hát nem is csoda. Főzök magamnak egy jó erős kávé, és egyet mindjárt Vesnának is. Hét óra ötvenhét van, és Vesna mindig pontban nyolckor érkezik. Fordul a kulcs a zárban, tejhabot kanalazok a csészéinkbe, kiteszem a cukrot a konyhaasztalra.

Az öt emelet után Vesna alig kap levegőt. Lám, lám, egy bejárónőnek nem kell fitnessbérlet ahhoz, hogy tartani tudja az alakját.

– Jó reggelt, Mira Valensky – próbálja túlkiabálni a fönti lármát, a hangokból ítélve ma minimum betonfűrészelés van műsoron –, ó, kávé is kapok! Sajnálom, de szomorú bejelentenivalóm van: nem tudok tovább járni hozzád, nyomozóirodát nyitok, és én leszek a főnyomozó.

A megdöbbenéstől nyitva marad a szám, megpróbálom beindítani az agykerekeimet, aztán becsukom a számat, és látom, hogy Vesna nevet. – Április bolondja, májús számara!

Próbálok mosolyogni. – Ez most mi volt? – kérdezem. – Bosnyák humor éhgyomorra?

– Humornak humor, de bécsi. Amúgy meg ki tudja, egyszer talán tényleg lesz még egy Krajner-féle nyomozóiroda. Beadtam a kérvényt az állampolgárságra, elvégre már több mint tíz éve élek Ausztriában. Aztán meg, ha te főtudósítónak léptél elő, nekem is illenék előbbrelépni a számlétron, vagy nem?

Az állampolgárságot egész szívemből kívánom neki, de az ég szerelmére, hol találok még egy ilyen bejárónőt?... Vesna nyilván belelát a gondolataimba: – Na most mondd meg, Mira Valensky, mi a fontosabb neked? A bejárónő vagy a barátnő?

– Ha engem kérdezel, egyikről se mondanék le szívesen – mormogom, és tudom, hogy nem vagyok sportszerű. Vesnából jó nyomozó lenne, ezt már bebizonyította. Csöppet sem ijedős, sőt egyenesen vonzza őt a kaland, s mindemellé még igen alapos is: ahogy ő mondja, takarítás közben tanulta meg, hogy nyitva tartsa a szemét, és minden részletre odafigyeljen.

Vesna kritikus tekintete ezúttal a konyhaszekrényeket pásztázza végig. – Ma ők vannak soron. Aztán pedig a hálószoza.

– Én veszek magamnak egy fényképezőgépet, aztán kimegyek a borászokhoz. – Nem a legjobb idő vidéki túrára – mondja Vesna –, esni fog.

Nem tudok választani a két kameratípus közül. Azt vegyem meg, amelyiknek kilencszeres a zoomja, viszont csak hárommillió megapixeles, vagy azt, amelyiknek hatszoros a zoomja, ötmillió megapixeles, és száz euróval többbe kerül? – Ha profi készüléket akar, valami mást ajánlanék önnek – kerget bele az eladó a végső kétségbeesésbe. – Ezt nézze meg! – mondja, és mint egy Rodolfo, úgy varázsol elém egy Olympust, amelyen cserélhetők az objektívek, csak éppen a régi tükörreflexes gépektől eltérően digitálisan működik. – A három objektívvel együtt most engedménnyel tudom adni, valaki visszahozta. – Valami hibája van?

– Nem, a vevő megtudta, hogy a születésnaposnak otthon teljes készlete van autofókuszos Nikon objektívekből, úgyhogy becserélte a gépet. Még az akkuja is fel van töltve.

Tiszta marhaság, de ez adta meg a végső lökést. Kétszer annyit fizetek, mint amennyibe az eredeti két típus közül a drágábbik került volna, mínuszba viszem a számlám egyenlegét, és boldog vagyok, hogy néhány nap múlva megjön rá az első havi kétezer fix. Veszek még egy fotótáskát is. Főtudósító kisasszony, a felszerelésed komplett! Közben megeredt az eső, úgyhogy futva érek az autómhoz. Egy szakmai magazin interjút akar velem csinálni, a hónap sikertörténete vagy valami efféle – nem mintha bármit is adnék arra a lapra, nem tudom elképzelni, hogy bárki is olvassa –, de a hiúságomnak azért hízeleg az ügy, naná. Negyedóra múlva a Café Bräunerhofban kell lennem, épp hogy oda fogok érn.

Esőben a bécsiek úgy vezetnek, mint az idióták, én is az édes anyukájába kívánom a pasast, aki előttem élesen befékez, csak mert pislogni kezd a zöld. Csörög a mobilom. Már csak ez hiányzott. Matatok a táskámban, lenyomom a hívásfogadó gombot, fülemhez nyomom a készüléket. – Valensky.

– Mira Valensky? – ismétli meg egy nagyon messziről jövő hang.

– Igen, tessék – sziszegem idegesen.

– Eva Berthold vagyok. Agyonlőtték a férjemet.

Még mindig zuhog az eső. Állok az erdőszélen, és dermedten nézem a nyombiztosítók csapatát. A magasles körül valósággal fölzántják a terepet, nem tudom, hogy több nyomot biztosítanak-e, mint amennyit megsemmisítenek. De az eső amúgy is mindent elmos. Képtelen vagyok Hans Bertholdot halottan elképzelni, nem akarok a szemére gondolni, sem arra, hogy milyen színe lehetett, amikor már tudta, hogy meg fog halni. Éjjék. Befutott néhány riporter, a helyszínt csak kis területen zárták le, oda, ahol a borász feküdt, furcsa zászlócskákat tűztek a földre, mint a golfmeccse-

ken. Hallom, amint egy rendőrtiszt egyre ugyanazt ismételteti: – Még semmit nem tudunk, egyelőre feltételezésünk sincs.

– Baleset? – kérdezik a kollégáim. – Gyilkosság?

Csuromvíz vagyok. Nem tudom rávenni magam, hogy kinyissam az új fotótáskát, és megcsináljam az első felvételeket a nyombiztosításról, a zászlócskákról az esőben, a magaslesről, ahonnan Hans Bertholdot föltételezhetően lelőtték. Mintha a fotózás csak tetézné a bajt.

Eva sápadtan, de látszólag fegyelmezetten ölelt át, ide Tomek hozott ki traktorral, autóval ebben az időben lehetetlen lett volna megtenni az utat. Tomek még mindig a traktoron gubbaszt, nem az ablakon át, kifelé néz, hanem le a földre, mint aki semmit nem akar látni, és semmit nem akar tudni.

Eva elhossa Martinát az iskolából, nagyapja – tiltakozása ellenére – kapott egy nyugtató injekciót. A szíve. Christian Zürichben volt, most már alighanem a repülőgépen ül. Venyigének nyoma veszett. A kutya rendszeresen elkísérte hajnali kocogásaira a borászt. Egy szőlősgazda, aki dzsoggingol. És kocogás közben az életét veszti. Igyekszem tekintetemet az erdőszélre szegezni. Lehet, hogy Venyige itt van valahol, és ha igen, miről tudna beszámolni nekünk? Ott volt a jószág a gazdája mellett, amikor meghalt? Lehet, hogy a fiatal juhászcutyát is le-, vagy legalábbis megölték. Meg kell tudnom, hogy ki szokta használni ezt a magaslest. Hans Berthold. Akinek ilyen szeme van, az nem lehet halott. Az ő energiáival, az ő tehetségével! Észreveszem, hogy az a nedves izé, ami végigcsordul az arcomon, és az államról a nehéz földre csöpög, nem csak esőből van.

Annyi a tennivaló, hogy Eva Bertholdnak elgondolkozni sincs ideje. A rendőrök már a házban vannak, kérdéseket tesznek fel. Evának el kell döntenie, hogy még ma lepalackozza-e a pinot blanc-t, ahogy tervezték. Meg kell kérnie a riportereket, hogy hagyják el végre a portát. Törődnie kell Martinával. Vissza kell tartania nagyapát, aki mindenáron ki akar menni az erdőbe, hogy Venyigét megkeresse. Meg kell szerveznie, hogy Christiant elhozzák a reptérről, meg kell nyugtatnia a hangosan zokogó Anát, meg kell, meg kell... Itt van két barátnője a faluból, ők törődnek a rengeteg apró-cseprő ügyel, ami halál esetén intézendő. Miért éppen engem hívott fel?

Kollégáimat a sajtótól igyekszem rábírní, hogy vonuljanak el. A komolyabbak közülük már rég leléptek, a többieket végül azzal fenyegetem, hogy be lesznek perelve birtokháborítás miatt.

– Maga nem a Magazintól van? – kérdezi egy fiatal riporter a Blatt-tól.
– Nagyon jól csinálja, minket elkerget, és magáé az exkluzív sztori.

Az én exkluzív sztorim... Ha tudnád, te szerencsétlen, hogy miről szólt volna az én eredeti sztorim... A kelleténél jobban elkap az indulat, úgyhogy már-már üvöltök: – Kifelé, de rögtön!

Tomek, aki falfehér a sápadtságtól, segít kitessekélni az alakokat a kapun.

– Kell deríteni igazság kifele – mondja.

– Milyen gyakran járt Berthold kocogni? Mindig ugyanazon az útvonalon futott?

– Gyakran. Én beszél... német nem jól.

– Tud valamit? Feltűnt magának valami?

Tomek szomorúan csóválja a fejét. – Pinot blanc, főnök akart palackozni.

– Holnap, Tomek. Mégse azon a napon, amikor... Holnap.

Evát az előszobában találom, telefonál. Barátnői szoltak neki, hogy öltözzön át. Egyszerű fekete szoknya, fekete pulóver.

– Sajnálom, le kell mondanom. Családi okokból. Tessék? Nem, higgye el, kérem, hogy nem megy. – Figyel, hogy mit mondanak a vonal másik végén, levegőt vesz, kivár: – A férjem... meghalt.

Egymásra nézünk, és az az érzésem, hogy mindjárt elsírja magát, de csak lerakja a telefont, nagyot nyel, és azt mondja: – Hogy menjek én holnap a borszövetség ülésére?

– A férje... milyen gyakran járt dzsoggingolni? És mindig ugyanazon az útvonalon futott?

Eva most mintha elmosolyodna, de a szeme szomorú marad. – Hetente háromszor-négyszer, mindig ugyanazon az útvonalon, mindig nagyon korán, hajnalban, hogy senki ne mondhassa: na, ez meg dzsoggingolni jár, ahelyett, hogy dolgozna. Akadtak így is olyanok, akik állandóan fújtak rá.

– A kutya vele futott?

– Igen, mindig. Hansnak legalább úgy-ahogy szót fogad. És ott kinn az erdőben senki nem jár olyan korán, aztán meg a Venyige úgysem árt a vadnak. Ennyit legalább már tudunk.

– Az az elvágott kábel, a számítógépes vezérlése, van sejtése, hogy ki tehette? Hansnak sikerült kiderítenie valamit?

– Úgy érti... – Eva Berthold elhallgat.

– Fogalmam sincs. – Csak azt tudom, mondanom kell valamit, különben megfulladok a gombóctól a torkomban.

– Nagyon dühös volt miatta, a szomszédra, Aichingerre gondolt, de hát az meg csak nem képes...

– Volt mostanában valamilyen összetűzés? Esetleg egy hevesebb vita?

40 A munkásaik...

Eva Berthold a fejét rázza. – Nagyon szeretik... szerették, már-már rajongtak érte. Vaclavnak is van otthon szülője, sokat tanult Hanstól. Annak, hogy Hans néha megemelte a hangját, a heves temperamentuma volt az oka. Ezt tudja róla mindenki, nem veszik tőle zokon. Nem vették... Még mindig nem tudom elhinni – mondja aztán, és rám néz. – Ki kell derítenie, hogy mi történt, maga legalább egy kicsit ismerte őt. Ha valakinek, akkor magának sikerülni fog.

Föl kell tennem a kérdést. – Arra gyanakszik, hogy... gyilkosság volt?
Eva Berthold nem képes kimondani, de a fejével bólint.

A két egyenruhás rendőrtiszt megpróbál kiszedni valamit Anából, de az csak zokog: – Én nem tudni semmit, nem tudni semmit, főnök reggel el, még hajnal! – Aztán panaszáradat következik szlovákul.

Az idősebbik rendőr végigmér: – Maga tulajdonképpen kicsoda?

– A család közeli barátja. És maga?

– Kowalski törzsrőrmester, mistelbachi csendőrség – feleli a közeg fontosságának teljes tudatában.

– Tudnak róla, hogy múlt pénteken valaki átvágta a borospincében a számítógépes rendszer vezetékeit?

Ezzel az információval sikerült felcsigáznom az urak kíváncsiságát. Martina megmutatja nekik a pincét, ő is akar tenni valamit, mondja, elvégre már nem gyerek. Evával törődnek a barátnői, én meg lehetőleg még a rendőrök előtt szeretnék beszélni a szomszédokkal. Gyerünk, lássunk munkához. Kinyitom a kapun a kis ajtót, odakint két fotós leleskedik, be akarnak jönni. Visszamegyek az udvarra, megkérem Vaclavot, hogy zárja be utánam az ajtót. Második próbálkozás. Nem reagálok a vakuk villogására, elindulok az utcán. Vajon mire jó az nekik, ha engem lencsevégre kapnak? Benyitok a szomszéd kapuján.

– Hagyjon minket békén! – szól ki valaki eléggé indulatosan a ház félig nyitott ajtaján, ami aztán nyomban be is csapódik. Aichinger az személyesen, a fickó, aki múlt héten arról akart meggyőzni, hogy inkább tőle vásároljak bort. Biztosan azt hiszi, hogy újságíró vagyok, fut át a fejemen. Úgy van, Mira, te újságíró vagy. Oké, de nem olyan, mint a többi, aki mind a sztorira hajt. Tényleg nem olyan? „A sztárborász halála.” Nem. Engem nem a szenzáció érdekel, hanem... az igazság. Jó, de miért? Bertholdot már az igazság sem fogja feltámasztani. Dühösen az ajtóhoz megyek, hangosan bekopogok, visszakiabálok: – Azt hiszi, nem tudunk róla, hogy mennyire irigykedett Bertholdékra?

Lassan kinyílik az ajtó, megjelenik benne egy vörös pofa. – Még hogy én irigykedtem a Bertholdékra? Nevetséges. Beperelem, aki ilyesmit... – Csak most kezd neki derengeni, hogy valahonnan ismeri a pofázmányomat.

– A kollégája jobban értett a szakmához, erről van szó – mondom erre én. Hátha egy kis provokálás segít.

– Hogy kollégám, nekem, ő, ez a...? – feleli, és konkrétan a lábam elé köp. – Az már rég nem szőlősgazda volt, hanem egy minden hájjal megkent üzletember. A magunkféle nem jár dzsoggingolni...

– Honnan tudja, hogy dzsoggingolt?

– Azt hiszi, egy faluban nem megy híre az ilyesminek?! De tudja mit? Most már nem mondok magának semmit.

– Bertholdék pincéjében valaki átvágta a számítógépes rendszer vezetékeit.

– Kinek kell a pincében számítógép? A bort a nyelvével kóstolja az ember, nem számítógéppel! Nem csoda, ha...

– Azt akarja mondani, hogy Isten büntetése volt?

– Volt annak ellensége elég, nem kellett ehhez isteni beavatkozás.

– Ellensége? Kicsoda?

– Kérdezze meg a falubelieket. Az úgynevezett üzleti partnereit. A feleségét. De nem ajánlom, hogy engem befeketítsen! Kérdezze meg a polgármestert. Most pedig kifelé innen! – Két kézzel taszigál kifelé, a dühöm elszállt, most már félni kezdek.

– Jól tudom, hogy maga vadászni jár, ugye? – kiáltom vissza a kapuból.

– Ahogy Berthold is – feleli még Aichinger, aztán kitéssékel, becsapódik a kapu, a nehéz kulcs elfordul a zárban.

Megyek vissza Bertholdékhoz, nem törődök a fotósokkal, csöngetek, semmi válasz. Milyen amatőr vagyok! Fotóznom kellett volna a tett helyszínén. Mit használ az Hans Bertholdnak, ha én sírva álldogálok az erdőszélen? Mit használ a családjának? Ki tudja, talán voltak nyomok, amiket a két hekus nem vett észre. Oké, ott voltak a nyombiztosítók, egy egész csapat. Azok pedig profik. De azért minden azon múlik, hogyan értékeli ki a nyomokat. A Fiatommal feltehetően nem jutok ki az erdőig, túl vizes a talaj. Traktorral se vitethetem ki magamat, ki tudja, mit gondolnának rólam a kollégák.

Beülök a kocsimba, odakiáltom a lesifotósoknak: – Én megyek is, itt már nincs több látnivaló –, remélem, hogy meg is győzöm őket, elindulok az országút felé, de aztán megfordulok, behajtok egy mellékutcába, bízom benne, hogy jó irányba visz, próbálok visszaemlékezni, hogy a szőlőskertek felől nézve, ahol múlt pénteken fotóztunk, merre lehet a magasles. Hans Berthold szélről kipirult arccal a káprázóan kék ég előtt. A hochleitheni erdő jó nagy területen fekszik. És nekem, városi embernek egyik erdő ugyanolyan, mint a másik. A magaslest viszont nem lehet összetéveszteni: viharverte, megszükrült gerendák, a szokásosnál magasabb állványzat, a

fönti kuckón pedig keskeny lőrés, ami engem a régi őrtornyokra emlékeztet, amik a Vasfüggöny mentén álltak. Kanyargok jobbra-balra, ráfordulok egy földútra, a talaj itt már rendesen süpped, vigyáznom kell, nehogy beleragadjak, lövésem sincs, merre lehetek, nem sikerül megtalálnom a szőlősorokat sem, ahol néhány napja jártunk, azt se tudom, mi a csudát akarok ott egyáltalán, azért csak megyek egyre tovább, látom, hogy egyre közelebb az erdő, legyél észnél, Mira, innen már csak traktorral juthatnál tovább. Csak most veszem észre, hogy átáztam, és fázom. Leállítom a motort, fogom a fotótáskámat, és elindulok gyalog, ameddig még világos van. Viszem magammal a mobiltelefont is, arra az esetre, ha... Nemrég még szelíd volt a táj, ma fenyegetően sötétlik előttem az erdő, mindenütt veszély leselkedik. Nem tudom elképzelni, hogy baleset volt. Másfelől meg miért ne volna lehetséges, hogy valaki lesben ül, rosszul reagál, meghúzza a ravaszt, látja, hogy vad helyett emberre lőtt, és kereket old? Hogyan tudnék hozzájutni a nyombiztosítás eredményéhez? Körülnézek, ha jól sejtem, meg kell kerülnöm azt az erdőkiszögellést ott, és amögött lesz a hely. Kapkodva veszem a levegőt, átcaplatok egy szántón, a föld ujjnyi vastagon tapad a cipőmre, elérek a kiszögellésig, de mögöttem nincs semmi, ami a tetthelyre hasonlítana, próbálok az ég alapján tájékozódni, megyek tovább, meredeken hegynek fölfelé, minél magasabban vagyok, annál több az esély, hogy meglátok valamit, egy dombtetőre értem, az ördög tudja, merre vagyok, befelhősödött, átizzadtam, aha, ott lenn áll az autóm, na jó, akkor teljesen még nem tévedtem el. A másik oldalon pedig – ott az erdőszel és a magasles! Előveszem a vadonatúj kamerát és fényképezni kezdek, a teleobjektív kifogástalanul működik, azért közelebb megyek. A tetthely még le van zárva, viszont sehol egy lélek. Csinálok egy képet a dombról, ahogy magam alatt látom, aztán közeli képeket csinálok, lefényképezem a keréknyomokat. Ezek persze lehetnek a rendőrség terepjáróitól is. Tudom is én, hogy merre szlalomoztak! A mélyebb nyom viszont a traktortól származik, ez tuti. Nem akarok arra gondolni, hogy milyen volt Hans Berthold, amikor még élt, megkeresem a legjobb látószöveget – Mira drágám, mégiscsak újságíró volnál! Letérdelek, egy képbe akarom befogni a magaslest, az erdőszelt és még a szőlősorokból is valamennyit, az egész felett sötét felhők, jó drámai kép, visszatartom a levegőt, kattintok egyszer, aztán még egyszer. Felsikítok, kis híján megáll a szívverésem. Nem hallottam, hogy bárki is közeledett volna! Mögöttem... a hátam mögött... Két marokra fogom a kamerát, fölemelem a kezemet. Gyerünk, Mira, próbálj világosan gondolkozni, vegyél levegőt, fő, hogy a kellő pillanatban üss vissza. Megfordulok – és a juhászkytyát látom magam előtt. Újra megbök az orrával, a szemében szomorúság, nyoma sincs a féktelen elevenségnek.

Vagy ezt csak bebeszélem magamnak? – Venyige – mondom halkán, hívogatóan –, mit láttál?

Nem tágít mellőlem, hálás, hogy társra talált, visszakisér az autóhoz, velem együtt beszáll, kapásból megtalálom a visszavezető utat, a mobilomról felhívom Bertholdékat.

Martina átöleli a kutyát, mintha most már minden rendben volna, nagypja elsírja magát, egyúttal pedig átkozódni kezd: – Lelőlek, te gazember, lepuffantalak –, mondja, és öklét a szomszéd ház felé rázza.

Elmondom Eva Bertholdnak, hogy hol találtam meg a kutyát. Nagyon sápadt. A szeme viszont továbbra sem látszik kisírtnak, honnan a csodából van ennyi önfegyelme? Ülünk a konyhaasztal mellett, hányszor ülhettek itt ketten együtt?

– Megkínálhatom egy pohár borral? – kérdezi.

Az élet megy tovább, én pedig nem fogom őt megakadályozni abban, hogy higgyen ebben, úgyhogy bólintok.

Zweigletet iszunk, testes, mélyvörös, az illata, mint a frissen kaszált fű – nem koccintunk, csak iszunk.

– Ha nem kapjuk meg a két nagy megrendelést, lehúzzhatjuk a rolót – mondja Eva némi hallgatás után.

– Tovább akarja vinni a céget?

– Nincs más választásom. Meg kell próbálnom.

– Miféle megrendelésekről van szó?

– Gerold az egyik, a német borpiacon ő a legnagyobb nagykereskedő. Hároméves szerződés volna, teljes reklámcsomaggal együtt, csak minőségi bort akarnak, szinte egész Európában és Amerikában is forgalmazznak. A szerződés már csak aláírásra vár. Kétszázezer palack évente! Ez volt az egyik ok, amiért újabb szőlőterületeket vettünk bérbe.

– És a másik?

– A Kauf konzern, a szupermarket-lánc, maga is ismeri őket. Egy új, elegáns borszériával akarnak előrukkolni: a borokat a saját nevük alatt hoznák forgalomba, a miénk csak a hátsó címkén szerepelne, egy bor halakhoz, egy húskételekhez, egy sajtokhoz, egy desszertekhez, egy előételekhez – afféle kedvcsináló kezdő borivóknak, mert egyre többen isznak bort, a fiatalok közül is. Divat lett. És ehhez jönne még, hogy a három csúcsborunkból is garantáltan átvennének egy nagyobb mennyiséget, évente kóstoltatnák, terítenék és reklámoznák. Ha egy bizonyos méretig eljutott az ember, nem lehet megkerülni a szupermarketeket.

– És ha a szerződésekből mégse lesz semmi?

Eva nyugodtan néz rám. – Akkor nem tudom törleszteni a hitelünket.

– A boraik nagymegrendelők nélkül is elkelnek.

– Hét hektárral több szőlőnk van, mint tavaly. Ennyi bort már csak piacképes áron lehet eladni. A pénzügyekkel szerencsére mindig is én törődtem. Hans... Igaz, hogy én is otthon vagyok a borászatban, de a pincében ő hozta meg a fontos döntéseket. – Felszegi a fejét. – Holnap lepalackozzuk a pinot blanc-t.

Magamban azt kérdezem, hogy vajon mikor fog ez a nő összeomlani, és hogy jót tesz-e az egészségének, ha továbbra is csak pörög, mint egy túlsrófolt bűgőcsiga.

– Állnom kell a sarat – mondja –, nem csak rólam van szó, annál sokkal többről. És persze Hans miatt is teszem.

A gyerekek, gondolom, nekik kell vigyázniuk az anyjukra.

Christian az irodában találok, látom rajta, hogy sírt. – Mindennek vége – mondja.

– Az édesanyja ezt máshogyan látja.

– Ő erre nem alkalmas... Ez az egész itt apa műve.

– Ne becsülje le az édesanyját.

– Apám... olyan ember volt, aki nem engedte át másnak a döntéseket. Anya nem tanulhatta ki mellette a szakmát.

Christian csak bámul a monitorra, de semmit nem lát, azt sem, hogy én távozom.

Martina még mindig az udvaron van, és a kutyát simogatja. – Nem akar enni – mondja.

– Ez ilyenkor teljesen normális – felelem, mintha értenék a kutyákhoz.

– Vajon mit láthatott?

Vállat vonok. – A nagyapád hol van?

– Az orvos beadott neki még egy nyugtatót. Tomek pedig eldugta a fegyverszekerény kulcsát.

– Nektek vannak fegyvereitek?

– Persze, vadászpuskák. Apa szenvedélyes vadász volt.

– A rendőrség tud erről?

– Úgy érti... hogy... – Martina a fejét rázza.

Óvatosan, Mira, ez a lány még csak tizenhat éves.

Martina arcára ugyanaz a dacos kifejezés ül ki, amit nemrég az anyjánál is láttam. – Miattam nem kell aggódnia. Próbálok logikusan gondolkozni, és persze, hogy ezt el kell mondani a rendőrségnek. És vigyáznom kell, nehogy nagypapa valami örültséget csináljon. Azonkívül holnap le kell palackoznunk a bort, és ki kell találnunk, hogy ki menjen el apu helyett a megbeszélésekre. Milli néni, az a kövér csaj, aki itt volt, ő fogja megszervezni a temetést.

Bólintok, megsimogatom a fejét. – Gyere be, hideg van idekint.

Martinát hirtelen elfogja a remegés, átöleli a juhászkutyát, és zokogva kiáltja: – Apu szuper jó ember volt! Szuper jó! Tökmindegy, hogy ki mit beszél!

Simogatom tovább, hagyom, hogy kisírja magát, nézem a kocsimat, ahogy áll itt a szépen ápolt udvaron a rászáradt sárral. Ideje hazaindulni. Vagy maradnom kéne?

Eva Berthold a fejét rázza. – Kaptam egy erős altatót, beveszem, holnap minden energiámra szükségem lesz.

– Ha bármiben segíteni tudok... hívjon fel. És meg kell írnom a riportot a férje haláláról, különben más írja meg. Elküldöm majd a szöveget, nem akarom, hogy bármi olyan megjelenjen, amit nem szeretnének.

– Írja csak meg nyugodtan, úgyse ez lesz az egyetlen riport, és magában százszázalékosan megbízom.

Gigördülök az udvarról, a kutya úgy néz utánam, mintha száz évet öregedett volna. De egyelőre képtelen vagyok rá, hogy visszahúzódjak a saját kis fészkembe, valószínűleg amúgy is jobb, ha nem töprengek a dolgon túl sokat. Mi volna, ha Oskart ma agyonlőnék Frankfurtban? Vagy elvinné őt egy szívroham? Látszólag makkegészséges, de ki tudja... Még soha nem éreztem ilyen tisztán, hogy milyen kevés választ el minket a haláltól, hogy tulajdonképpen bármikor elpatkolhatunk. Eddig minden ilyen kérdést igyekeztem elhessegetni magamtól. Felhívom Oskart, reszket a kezem. Kicsöng, egyszer, kétszer, háromszor – lécci, vedd már fel! – Oskar Kellerfreund, tessék.

Fellélegzek. – Oskar? – Elmesélem neki a történeteket.

– Vigyázz magadra – mondja, ahogy mondta már nemegyszer az évek során. Ez megnyugtat, eszembe juttatja, hogy kiálltam és túléltem már egyet-mást, sőt már néhány nehéz ügynek is sikerült a végére járnom.

– Naná, hogy vigyázok – felelem, most már sokkal magabiztosabb hangon. – Szeretlek. Vigyázz magadra te is, nehogy egy kő a fejedre essen, és nehogy egy frankfurti virsli a torkodon akadjon.

– A frankfurti virslit errefelé bécsinek hívják.

– Az jó... akkor tényleg nem történhet semmi bajod. Légy jó, majd hívlak.

Leparkolok a falukocsmá előtt, benyitok, óvatosan körülnézek, nincs-e itt a szomszéd, Aichinger, ő az egyetlen, aki tudja, hogy ki vagyok.

Sűrű cigifüst, a pultnál néhány pasas, kettő közülük sötétkék munkásruhában. Nő rajtam kívül sehol a színen. Kíváncsi pillantások.

Leülök egy szabad asztalhoz. – Egy fröccsöt legyen kedves.

A pincér már hozza is, kíváncsian vigyorog. – Maga is a sajtótól van, ugye? – kérdezi. És én, naiv lélek, még azt gondoltam, hogy majd szép

csöndben fülelek, esetleg még kérdezősködhettek is egy kicsit. Hát ennek lóttok! Sóhajtok, és bólintok.

– A kollégái negyedórával ezelőtt távoztak. – Jól beszél németül, de az akcentusa szlovák, vagy esetleg cseh, nehéz a kettőt megkülönböztetni.

– Honnan való?

Gyanakvóan néz rám. – Mikuloból, mindjárt a határ mellől.

Szóval csehből jöttél, kisfiam. Nem mintha ettől sokkal okosabb lennék.

Iszom a fröccsömet, és igyekszem fölmérni a hangulatot, elkapni egy-egy beszédfoszlányt. A férfiak halkán társalognak, lopva egy-egy pillantást vetnek felém. Felállok, odamegyek a pulthoz, fizetek. – Bertholdnak sok ellensége volt a faluban, Aichinger legalábbis ezt állítja – mondom bele a levegőbe. Mindenki elhallgat.

– Az jobban tenné, ha tartaná a száját – feleli egy alacsony ürge lódenzekében.

– Bizony – erősít rá az egyik munkaruhás –, de azt azért meg kell mondani: miköztünk egy sincs olyan, akit dzsoggingolás közben lóhtettek volna agyon. És aki nagyban akar játszani, az előbb-utóbb ellenségeket is szerez magának.

A kocsmáros egyfolytában egy söröspoharat törölget, de olyan hevesen törölgeti, hogy elpattan, éles csörömpölés, elfojtott káromkodás, egyszerűen mindenkinek megered a nyelve, és az alacsony ürge indulatosan mondja nekem: – Tökmindegy, hogy ki mit beszél, a Hans, az egy remek fickó volt. És már rég nem ő az egyetlen, aki dzsoggingolni jár. Mindenki csak örülhet, hogy volt a faluban egy ilyen ember. Különben ki rakta volna össze a vinotékát? Azelőtt ki tudta, merre van Treberndorf? – Ammá' igaz – helyesel a kocsmáros.

Néhányan viszont olyan képet vágnak, mintha csak azért nem ellenkeznének, mert újságíróval állnak szemben. Vagy mert halottakról, mint tudjuk, jót vagy semmit. Ha csak a kocsmában, haverok között nem. Ha már lecsúszott egy-két pohár. „In vino veritas”, olvasható a pult fölötti táblán. De az igazságot ma már aligha fogom megismerni.

III.

Ma viszont az udvaron terítettek meg. A szüreteléstől megjön az étvágy, akkor is, ha a törzsvásárlók csapata csak tízkor kezdett hozzá a munkához. Két pasas közülük láthatóan sugárzik a boldogságtól: örülnek, hogy végre megint farmerben lehetnek. Harmadik társuk viszont rusztikusra vette a formát: térdnadrágban jelent meg, nem is tudtam, hogy még létezik ilyen. Két spiné jóízűen nevet, és a nyári vitorlástúráról bájcsveveg.

– Elképesztő, amit Eva Berthold teljesített – mondja az egyik piros anorákban. Martinától tudom, hogy osztályos főorvos valamelyik kórházban.

Este állítólag még a japánok közül is jönnek ketten, akik tavasszal bort rendeltek Bertholdéktól. Akkor még Hans is élt. Bejelentkezett az a társaság is, amelyik nemrég itt járt, és bort vásárolt. Hetven-nyolcvan fővel számolhatunk az esti büfévacsorára.

– Eddig minden remekül ment – súgom oda Evának.

– Én azért örülni fogok, ha holnap megint vendégsereg nélkül folytathatjuk a munkát – kapom vissza.

Este nyolc felé már nem is nyolcvan, de száznál is több vendéget számolok össze, Eva persze Treberndorfból is meghívott néhány embert, és szinte mindenki eljött. A kóstolópincében és a régi présházban pótasztalokat állítottunk fel, az este sajnos túl hűvös ahhoz, hogy a szabadban lehessen ülni.

Frankenfeldről többen is azt hiszik, hogy Eva férje, vagy legalábbis a szeretője, attól függően, hogy mennyit tudnak a családról és az utóbbi hónapokról. És valóban, Frankenfeld az én ízlésemnek is túlságosan megjártassa a házigazdát. De azt el kell ismernem, hogy az ötlete bejött: a legtöbb kuncsaft már most előjegyez olyan borokra, amelyek még le sem lettek szüretelve, nemhogy már hordóban volnának. Szinte mindenki rendel a Küvé Primörből, tehát abból a borból is, amelynek a vendégsereg részt vett a szüretelésében. Egy jó sztorival, ez már igaz, a jó portakét is könnyebb eladni.

A vendégek egy része hajnal négyig marad, ők a Herbst Panzióban szálltak meg. Ha ez a nagyvárosi népség a szüreti munkában is annyi hevületet tanúsítana, mint mulatozás közben... Most döbbenek rá, hogy már nem a bécsiekhez számítom magam, hanem a borosgazdákhöz és segéd-erőikhez.

Pedig holnap délelőtt én is vissza fogok menni a nagyvárosba. A riportom a meleg fociedzőről nagyjából készen van – végre megint egy jó sztori. Fülemben jutott, hogy a tag már régóta szint akar vallani, engem tényleg a bizalmába fogadott, és nyíltan beszámolt mindeddig titkos viszonyáról egy közismert slágerénekessel. A sztori szerelemről szól meg szorongásról és diszkriminációról, és még némi politikai felhangja is van: a parlament állítólag újratárgyalja a törvényjavaslatot, amely a heteroszexuálisokkal egyenlő jogokkal ruházná fel az azonos nemű párokat. De ami a legfontosabb, holnap találkozom Nicole Kaiserral. Végre visszajött a Kanári-szigetekről.

Ülünk a körpanorámás bárban egy új toronyház tetején, felhőkarcólónak nevezni azért túlzás volna. Nicole Kaiser ma tetőtől talpig fehérbe

öltözött, és el kell ismernem, hogy fantasztikus színe van, de hát az elmúlt hetek alatt volt ideje a leburnulásra koncentrálni. A telefonban már elmondtam neki, hogy riportot akarok írni a két pincészet, a Kaiser és a Berthold közötti konkurenciaharcról. Provokálni akarom, noha abban sem vagyok biztos, hogy tényleg eleget tud-e.

– Nagyon sajnálom, ami azzal a munkással történt – mondja –, gyilkosság... nem tudom, lehet, hogy előtte leült egy erdei tisztáson, és onnan lettek a nyomok. Az viszont biztos, hogy a Bertholdéknak nem volt megfelelő traktoruk ahhoz a meredek dűlőhöz, vagy tévedek?

– Aha. És a szerencsétlen előbb saját kezűleg félholtra verte magát? Múlt hét óta már hivatalosan is gyilkosság miatt folyik a nyomozás.

– Olvastam a riportját.

– Úgy tudtam, csak tegnapelőtt jött vissza a Kanári-szigetekről?

– Elküldték nekem a teljes dokumentációt, ez hozzátartozik egy sajtósztály munkájához.

Vagy úgy! Akkor legalább nem kell adnom az ártatlant, Nicole Kaiser nyilván tudja, hogy jóban vagyok Eva Bertholddal.

– Nincs közöttünk konkurenciaharc – mondja, miközben széles arany karkötőjével játszik –, és soha nem is volt. A Bertholdék egyszerűen túlvállalták magukat. Milyen emberek volnánk, ha nem hagynánk élni a kicsiket? Mi is csak örülhetünk, hogy végre beindult valami a vidéken.

– És nyilván ezért próbálkoztak azzal – felelem barátságosan mosolyogva –, hogy a Kauf-konzernnel elhitesseék: Eva Berthold a csőd szélén áll.

– Nem próbálkoztunk ilyesmivel. Kaufék marketingfőnökét nyolc éve ismerem, az meg csak természetes, hogy megosztjuk egymással az aktuális híreket.

– Még szerencse, hogy a konzern vezérigazgatója, Van der Fluh nem kedveli az efféle akciókat.

– Még nem dőlt el, hogy ki kapja a megrendelést, avagy? – vágja rá Nicole Kaiser túl gyorsan, már-már ijedten.

– Még nem – felelem, mintha napokon belül eldőlhetne az ügy. – A meggyilkolt munkás, Franjo tavaly a maguk pincészetében dolgozott, és elmondott néhány csúnya történetet.

– Az merő rágalmazás volt. Nem dolgozott elég jól, felmondtunk neki, erre ő meg jött a rágalmaival. De a hatóságok kijöttek, és mindent ellenőriztek. Semmi nem igaz abból, amit az a szerencsétlen fickó összehordott – hadarja Nicole Kaiser a választ, mintha előre betanulta volna.

A szemébe nézek, úgy mondom: – Lehet, hogy sikerült találnom még egy tanút.

Nicole Kaiser szeme szikrákat szór: – Ez csak taktikai manőver, semmi több. Nem szívesen mondok ilyet, de ha hamis állításokat közöl rólunk, kénytelenek leszünk beperelni.

– Nekem az a dolgom, hogy végére járjak a történetnek, és ha találok tanút, nem fogok hallgatni róla.

– Miért van annyira oda a Berthold pincészetért? Most, hogy már Hans Berthold sem él.

– Ezt meg hogy érti?

– Hát úgy, hogy az az ember sokakat az ujjja köré tekert.

– És maga? Maga mennyire volt vevő a megnyerő modorára?

– Nekem... nekem túl pórias volt, ha érti, hogy mire gondolok.

– Vagy esetleg csak nem mutatott kellő érdeklődést maga iránt?

– Badarság. Biztosan illett volna a terveibe, hogy behízelegje magát hozzánk. De nem sikerült neki, ahogy sikerült Birgittel, akit én mindig is rettentő naivnak tartottam.

– Birgittel?

– Hát igen, úgy is mondhatnám, hogy lecsapta Christoph kezéről. Egy geológus lány, aki a vidék talajtípusairól meg effélékről kutatgatott.

– Ez mikor volt?

– Még tavaly, úgyhogy már nem érdekes a történet. Az a nőci Christoph-tól úgyse akart mást, mint beleülni a készbe, úgyhogy tiszta mázli volt, hogy Hans közbelépett.

– Hol találom meg ezt a Birgitet?

– Felejtse el, véletlenül tudom, hogy külföldön van. Valahol a Zöldfok-szigeteken, most ott dolgozik egy hasonló talajkutatói projekten, én legalábbis így hallottam. Christoph utána akart küldeni valamit, én pedig segítettem megszervezni a dolgot az ottani osztrák konzulon keresztül. Az ilyen országokban soha nem lehet tudni, hogy tényleg megérkezik-e a küldemény.

– Sajnálja, hogy Frankenfeld otthagya magukat?

Nicole Kaiser gúnyosan néz rám. – Mit szeretne hallani? A Kaiser pincészet több mint száz éve létezik. Nekünk nincs szükségünk Frankenfeldekre.

– Meg tudja mondani, hogy ennek a Birgitnek mi a családi neve?

Nicole Kaisert most már láthatólag bosszantja, hogy szóba hozta a történetet. – Sajnálom, már nem emlékszem. A történet mindenesetre újfent ékesen bizonyította, hogy Hans Berthold miféle ember. Kérdezze meg az Évácskáját, ő talán tudja.

Eva a fejét rázza. – Nem mondom, volt bennem némi gyanú, hogy összeszűrtek a levet, de nem voltam benne biztos. A neve... az irodában

meg kell lennie valahol, mert tőlünk is vett talajmintákat. A talajtípusok tudományos értékelése foglalkoztatta, merthogy a terroárnak egyre nagyobb szerepe van a borászatban. Lőszön más fajták érzik magukat jól, mint agyagos vagy mészköves talajon, és akkor van még egy csomó átmenet és árnyalat. Szóval a Hans akkor vele is...

– Feltéve, hogy Nicole Kaiser igazat mond – mormogom.

– Mi oka lehetne rá, hogy hazudjon?

– Hogy Hansot rossz színben tüntesse fel.

– Nem, valószínűleg tényleg volt kettejük között valami. Van egy ötletem: Christian biztosan tudja, hogy hívják a lányt, néhányszor vele ment talajmintákat gyűjteni – a biológia meg a geológia kvázi két rokon szak, még ha Birgit egész más területen dolgozik is.

E-mailünkre percekben belül megjön a válasz: – A lány neve Birgit Zauner. Jól vagytok? Hogy halad a szüret? Szinte érzem a szőlőfürtök illatát, miközben számsorokat írok be a gépbe itt a kis irodámban. Ez is része a lenyűgöző kutatómunkának.

– Mit tudsz a dologról – gépelem a választ –, Birgit Zaunernek volt viszonya Christoph Kaiserral? Mira Valensky.

Válasz: – Egyedül vagy?

Evára nézek, bólint.

– Igen.

Válasz: – Igen, volt neki. Christoph Kaiser teljesen bele volt habarodva, már-már kínos volt, egyszer én is a szemtanúja voltam. Állítólag el is akarták jegyezni egymást. De Birgit aztán rákattant apára. Erről, ha lehet, inkább nem mondanék többet, nem árt a diszkréció.

Eva felsóhajt. – Nem tudtam, hogy Christian tud a dologról. Vajon hány ilyen ügyről tudott még?

Én közben gépelek: – Faképnél hagyta Christoph Kaisert? – Evának pedig azt mondom: – Nem látszik rajta, hogy túlzottan megviselte volna a dolog, avagy?

– Csuda tudja. Nagyon visszafogott a nőkkel szemben.

– Mit szeretnél, ha milyen lenne? – kérdezek vissza.

Válasz: – Igen, faképnél hagyta. Egyik napról a másikra. Pedig apa biztosan nem ígért neki semmit, Birgit ezt egyszer félig-meddig be is vallotta nekem. Christoph Kaisert egyszerűen unalmasnak találta, és amikor komolyra fordult az ügy, már csak az alkalmat kereste, hogy leléphessen.

Sorba tárcsázom a külügyminisztérium illetékeseit, végül megkapom az osztrák konzulasszony telefonszámát és e-mail-címét ott a Zöldfok-szigeteken. De az afrikai szigettel éppen nem működik a telefon-összeköttetés, a mailre pedig legkorábban késő este várható válasz.

Cserébe SMS-t kapok Vesnától: – Azt hiszem, gyanút fogtak, túl sokat szimatoltam. Itt kell maradnom a többiekkel, ma nem jöhettek, az autóban alszom.

Beszélnem kell veled, el kell mesélnem neki Birgit Zauner történetét.

– Oké, találkozunk a dombon, az erdő szélénél, ott, ahol a treberndorfi oldalon a magasles áll. Fél óra múlva. Kapcsold ki a reflektort.

Már meg is bántam a randevút, holnap vagy holnapután is nyugodtan meg tudtuk volna beszélni a dolgot. Majdnem telihold van, kikapcsolom a kis Fiat fényszóróit, lépésben haladok tovább a földúton, elérek a magaslesig. Összeborzongok. Fekete árnyak. A magasles komoran és fenyegetően mered előttem, ki tudja, ki leselkedik a lőrés mögött? Még a fű is túlvilági fénnel csillog. Veszek egy nagy levegőt, az autót a lehető legmesszebb teszem le attól a helytől, ahol Hans Bertholdot agyonlőtték, hevesen ver a szívem, ahogy felkaptatok a szőlősoron, és felérek a domb tetejére. Az erdőből kiválik egy árnyék, kis híján felsikítok. Vesna az, integet. Odamegyek hozzá, behúzódnak az első fák közé. – Úgy tettem, mintha még sétálni akarnék egyet – magyarázza Vesna –, és lehet, hogy nem követtek, de az egyik román pasas mindig olyan furcsán néz rám, az is lehet, hogy tetszem neki ezzel a rettenetes frizurával. De azért soha nem árt az óvatosság.

Elmesélem neki, amit Nicole Kaisertől és Christiantól megtudtam.

– Nagyon érdekes – bólint Vesna –, beszélned kell ezzel a Birgittel. Lehet, hogy tudomást szerzett a Kaiseréknél folyó üzelmekről, és elmondta Hansnak.

Pontosan erre gondoltam én is.

– Bizonyítékokat nem találtam – folytatja Vesna –, pedig az irodába is bejutottam. Kaiseréknél mindenesetre teljes a káosz, biztosan amiatt is, hogy éppen nincs pincemesterük, de... valahogy minden olyan elhanyagoltnak látszik. Csehországban sok szőlőt vettek, ezt láttam az irodában, de nem működik a dolog, és most levélben veszekednek a jószágigazgatóval, vagy valami ilyesmi. Azt hiszem, az illegális ügyleteik nyomait időben eltakarították.

A rendőrség még egyszer kint járt, még személyesen Zuckerbrot is. Féltem is, hogy felismer, de nem. Ki figyel oda egy ilyen szörnyű frizurájú szüreti munkásra? Senki, szerencsére.

Túlságosan belemerültünk a beszélgetésbe – amikor a fényszórók megvilágítják a dombtetőt, már nincs időnk elmenekülni. Gyorsan elbújunk a bokrok mögé. Vesnát keresik? Mi van ezeknél a Kaiseréknél? Büntetőtábor? A kocsitőlünk alig néhány méterre áll meg. Még egy autó, ez a másik irányból érkezik.

– Gyerünk be az erdőbe – súgom oda Vesnának. Hevesen rázza a fejét.

– Ne mocsanjunk, különben azonnal meglát minket.

Megáll a másik kocsis is, nyurga alak száll ki belőle. Kinyílik az első kocsis ajtaja. A hold fényénél azonnal felismerem őket. Köszönés nélkül érnek oda egymáshoz. Christoph Kaiser és Frankenfeld az.

– Te is nyakig benne vagy az ügyben, ugye, tudod? – mondja Kaiser.

– Elég volt, nem csinálom tovább – feleli Frankenfeld.

– Azt hiszed, hogy nem láttak át már réges-rég a szitán? Csak a boldogját járatták veled.

– Mondhatsz, amit akarsz. Ki fogok tálalni, tudom, hogy ez a riporter-csaj, ez a Mira Valensky meg akarja írni a sztorit.

– Ez nem újdonság. De te nélkülünk senki nem vagy.

– Ti vagytok senkik énnélkülem.

Megcsúszok, megreccsen egy ág, Vesna belekapaszkodik a karomba, így aztán hiába is akarnék futásnak eredni.

Ránk irányítják a fényszórókat, teljesen elvakítanak, semmit nem látok.

– Baszd meg, ezt kurva jól összehoztad! – üvölti Kaiser.

Vesna hirtelen kiugrik a bokrok közül a tisztásra. – Én semmit nem látni, semmit nem látni, ez a nő akarta fizetni pénzt, ha mesélek neki csúnya történetet, nem látni semmit!

Minden maradék bátorságomat összeszedem, olyan magabiztosan, ahogy csak tudok, kilépek a bokrok közül, és ráparancsolok Vesnára: – Nyugodj meg, hiba volt, hogy itt találkoztunk, most elmehetsz. – Vesna futva menekül Großhofing felé.

A két fickóhoz fordulok, és azt mondom: – A beszélgetésük azért nagyon érdekes volt. Igazán tanulságos! – Aztán elindulok lefelé a dombon, az autóm irányába. Minden egyes lépésnél azt érzem, hogy most fog jönni a durranás, a golyó. De nem fordulok hátra.

